

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

30. LISTOPADU 2014

Z obsahu:

Biskupové, kněží a jáhni

Katecheze Svatého
otce Františka
při generální audienci
12. listopadu 2014
- strana 2 -

Na začátku
církvního roku
- strana 4 -

O důvěře v ochranu nejsvětější

Panny Marie (1)
Sv. Alfons Maria
z Liguori
- strana 5 -

**Mnoho zázraků
v rekordním čase! (1)**
- strana 6 -

Slávou církve a národu oporou

Nebe i svět se sklání
před mučednictvím
věrných českých kněží,
P. Josefa Štemberky
a P. Josefa Toufara
- strana 8 -

Svátostiny

P. Dr. A. Hirsch FSSP
- strana 10 -

**Vzpomínky
na papeže Pia X. (7)**
- strana 12 -

**Zpovědní tajemství
nepřipouští výjimky**
- strana 13 -

*Doba adventní nás vybízí, abychom se zbožným rozjímáním
nekonečné lásky Boha k nám stali hodnými milosti vykoupení. (str. 4)*

Biskupové, kněží a jáhni

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
12. listopadu 2014 na náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V předchozí katechezi jsme viděli, jak Pán pečuje o svoje stádece skrze službu biskupů za pomoci kněží a jáhnů. V nich se Pán zpřítomňuje mocí svého Ducha a slouží církvi, živí ji vírou, nadějí a svědectvím lásky. Tato ministeria jsou tedy obrovským Pánovým darem každé křesťanské obci a celé církvi, poněvadž jsou živým znamením jeho přítomnosti a jeho lásky. Dnes se chceme ptát: Co se od těchto služebníků církve žádá, aby mohli žít autenticky a plodně svoji službu?

V pastoračních listech zaslanych učedníkům Timotejovi a Titovi se apoštol Pavel pečlivě zaobírá osobou biskupů, kněží a jáhnů, a také věřících, starých i mladých. Načrtává popis každého křesťana v církvi, líčí, k čemu jsou povoláni biskupové, kněží a jáhni, a vyjmenovává vlastnosti, které mají mít ti, kdo jsou vybráni a ustanoveni

k této službě. Je příznačné, že spolu s vlastními dary víry a duchovního života, které nelze opominout, protože tvoří samotný život, jsou uvedeny některé význačné lidské kvality: přívětivost, střídmost, trpělivost, mírnost, důvěryhodnost, srdečnost. To je abeceda, základ gramatiky každého diakona. Ano, protože bez této krásné a ryzi způsobilosti k setkávání, k poznávání, k vedení dialogu, k umění vážit si druhých a k navazování uctivých a upřímných vztahů s bratřími nelze opravdu radostně a věrohodně sloužit.

Potom je zde jeden zásadní postoj, který Pavel doporučuje svým učedníkům a tím i všem, kdo byli ustanoveni do pastorační služby biskupů, kněží či jáhnů. Apoštol vybízí k neustálému ožívování obdrženého daru (srov. 1 Tim 4,14; 2 Tim 1,6). To znamená, že je třeba ustavičně ožívovat vědomí, že nejsme biskupy, kněžími či jáhny, protože jsme inteligentnější, hodněj-

ši a lepší než druzí, nýbrž jedině mocí určitěho daru, daru lásky, který udělil Bůh mocí svého Ducha pro dobro svého lidu. Toto vědomí je opravdu důležité a představuje milost, o níž je třeba denně prosit! Pastýř si je vědom, že jeho vlastní ministerium pramení jedině z milosrdenství a že ze srdce Božího nikdy nemůže pocházet autoritářský postoj, jako by mu všichni byli podrobeni a komunita byla jeho vlastnictvím, jeho osobním královstvím.

Vědomí, že všechno je darem, všechno je milost, pomáhá pastýři, aby nepodleh pokušení stát se středem pozornosti a důvěřovat jenom v sebe. Jsou to pokušení samolibosti, domýšlivosti, soběstačnosti a pýchy. Běda, když si biskup, kněz či jáhen myslí, že ví všechno, že má vždy správnou odpověď na cokoli a že nikoho nepotřebuje. Naopak, vědomí, že on sám je prvním adresátem milosrdenství a soucitu Božího, musí služebníka církve stále vést k tomu, aby byl pokorný a chápavý vůči druhým. I s vědomím, že je povolán odvázně opatrovat poklad víry (1 Tim 6,20), naslouchá lidem. Uvědomuje si totiž, že se má stále čemu učit i od těch, kteří mohou

Dokončení na str. 7

Začínáme nový církevní rok, budme za tento Boží dar vděční. Doba je zlá, nevíme dne ani hodiny, zdá se, že základy lidstva jsou již natolik podkopány, že nemůže trvat dlouho a... A když je to tak, nezapomínáme Bohu děkovat, že nám umožnil prožít další rok s církvi, že nám dopřál, abychom se na své pozemské pouti více přiblížili ke Kristu, Vykupiteli veškerého lidského pokolení? Je naší křesťanskou povinností děkovat za tuto milost. Vždyť jde-li v životě na prvním místě o spásu naší duše, pak je pro nás církevní rok mnohem důležitější než rok občanský. A jestliže rádi děkujeme 31. prosince za právě skončený rok a hned poté prosíme o požehnání pro rok příští, neměli bychom tím spíše toto činit na přelomu roku církevního? Ve spojení s milostmi, které nám svatá matka církev nabízí skrze svůj posvátný rok – ve svátostech, svátostinách, zvycích –, můžeme se i svým úsilím stát hodnými vykoupění, o němž v době adventní budeme tolik rozjímat. (str. 4)

Jedním z prostředků k dosažení cílů církevního roku jsou svátostiny – k jejich hlubšímu pochopení velmi dobře poslouží pojednání P. Dr. Andrease Hirsche FSSP. (str. 10) Svátostiny jsou pro život člově-

Editorial

ka velmi důležité, protože nás připravují na přijetí svátostí, skrze které si v nás Bůh svou božskou milostí dělá příbytek.

Nezbytnou svátostí pro budování Božího příbytku v našich srdcích je svatá zpověď. Ta nám umožňuje, abychom připravovali Bohu místo pro jeho přebývání a aby On tak skrze naše očištěná srdce mohl zviditelnit svět nadějí, že spása není jen abstraktní pojem, ale reálná skutečnost vykoupěná Kristovou obětí na kříži. Doba adventní by nás měla vyburcovat k modlitbě a dalšímu duchovnímu úsilí, aby všichni lidé do středu svého života znovu postavili Boha. (srov. str. 13) Pak zůstává naděje, že Ježíšův příchod na svět na konci časů zastihne mnohé duše bdělé, připravené a bu-

de úplně jedno, kdy onen soudný den nastane. O spásu se bojuje stále a právě teď, nelze otálet! Ztrácíme čas, když hledáme odpověď, kdy to bude. Ježíš říká: „O tom dni nebo o té hodině pak neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, nikdo, jenom Otec.“ (Mk 13,32) Ten čas mnohem lépe využijeme, když ve vděčnosti a pokoře budeme prohlubovat svou lásku k Bohu, ovocem toho je stále lepší poznání Boha, skutky ve shodě s jeho vůlí a snad jednou i mystické prožívání Boží přítomnosti už zde na zemi. Cesta je to dlouhá, a proto je třeba oprostít se od zvědavosti, otázek, na které stejně nemůžeme najít přesnou odpověď v tomto pozemském životě.

Příkladem nechť je nám Panna Maria, věrná průvodkyně adventem, o níž Písmo svaté praví, že vše uchovávala ve svém srdci. Máme-li o něčem náznaky a znalosti, uchovme je v tichosti svého srdce a rozjímeje o tom, rozlišujeme znamení doby. Ale hlavně: žijme stále tak, jako by ten den měl nastat právě teď!

Daniel Dehner

První období nového církevního roku, do kterého vstupujeme, je dobou čekání na příchod našeho Pána. Nespokoj se s krátkým úryvkem dnešního evangelia a znovu a pozorně si přečti z Markova evangelia celou Ježíšovu řeč, ve které hovoří podrobně o svém druhém příchodu. Zamysli se vážně nad tím, co nás čeká na konci časů, abys tím lépe pochopil důležitost jeho závěrečného napomenutí. Jde o chvíli, kdy se bude rozhodovat nenávratně o tvém věčném osudu. Vypros si od Duchy Svatého světlo správného poznání i sílu pro správné rozhodnutí.

Hospodine, tvé jméno je náš Vykupitel. Ucho neslyšelo, oko nevidělo, že by nějaký bůh kromě tebe jednal takovým způsobem s těmi, kdo v něho doufají, vyznává prorok. A opravdu, není jiného boha, který by byl náš Otec. My všichni jsme dílo jeho ruky. A přece jsme hřešili proti němu a jednali nevěrně. Proto k nám sestoupil a umožnil nám ve své slitovnosti, abychom měli společenství s jeho Synem, naším Pánem. On sám to charakterizuje tak, že se nás ujal, pozval nás do svých služeb a dal nám pravomoc a každému práci. To znamená, že dal také tvému životu opravdový konkrétní smysl a nejvznešenější cíl.

Kdo má pravomoc, má odpovědnost za své svobodné a samostatné rozhodování. Kdo má práci, může si za ni vysloužit bohatou odměnu. O té se bude rozhodovat ve chvíli Pánova příchodu. Protože nevíš, kdy přijde, bylo by od tebe bláhové odkládat svěřenou práci na poslední chvíli. Pán ti dal více než jen potřebnou pravomoc ke svěřené práci, obdaroval tě v hojně míře i vším potřebným, abys ji mohl konat s opravdovou radostí a užitkem, a má právo od tebe očekávat, že to budeš dělat svědomitě a důsledně po celý svěřený čas.

Jako spolehlivý způsob přípravy na rozhodující setkání doporučuje Ježíš *bdění a modlitbu*. Touto *bdělostí* se rozumí hluboké, živé a trvalé vědomí o vlastním vznešeném postavení, jistota, že jsi ve službách nejvyššího, nejdobrotivějšího a nejtědřejšího Pána. *Modlitba* je navíc jeho nedocenitelný dar trvalého spojení, které ti umožňuje, abys mohl žít v jeho přítomnosti a zůstával s ním stále v důvěrném osobním styku i tehdy, *když je na cestách*. Zvážíš-li dobře toto své sku-

Doba čekání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Říkám všem: Bďte!

tečně nesmírně čestné postavení, musíš dojít k závěru, že nemá nic společného s pozemským pracovním poměrem, že to, co se od tebe vyžaduje, není břemeno, které máš nést pod nátlakem, ale nejtědřejší nabídka a jedinečná příležitost, jak při konečném setkání s ním získat jako svou mzdu pozvání k trvalému spojení s Bohem, který je *věrný a povolal tě, abys měl společenství s jeho Synem, Ježíšem Kristem, naším Pánem*. Je to účast na Božím životě, podíl na nekonečné Boží lásce a blaženosti, která překračuje všechno pomyšlení.

Není většího neštěstí než propást tuto příležitost a nedbat na tuto nabídku. Ti, kteří se oddají spánku a setrvají v uspokojení, které nacházejí v honbě za pomíjivým potěšením z pozemských statků, rozkoši a moci, budou v den nečekaného Pánova návratu postaveni před zdrcující skutečnost nikoliv proto, že by si Hospodář liboval v tom, že někoho zaskočí, ale protože sami pohrdli Boží poctou, nedbali výmluvných a důrazných varování a vytvářeli si své vlastní, ryze pohanské iluze o posledních věcech.

Naléhavé varování o hrozícím překvapení neadresuje Ježíš pouze jednotlivcům, ale *všem*, i společnosti jako celku. Čeho se ona může nadít, jestliže místo toho, aby vedla všechny k *bdělosti a modlitbě*, všemi prostředky je od toho odvádí a nabádá, aby snili o marnosti a bezstarostné zábavě. Jen si všimni křiklavého kontrastu mezi horečnou ustaraností o mamon, pohodlí a nezřízená potěšení a kdejakou zbytečností a naprostou bezstarostností o to nejpodstatnější – o Pánův příchod a nezvratný věčný osud. Běda nám, když ztratíme schopnost rozpoznat, že jsme *zhřešili, že jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat je každý náš skutek*.

I kdyby všichni upadli do dřimot, je tu *Pánem domu* výslovně ustanovený *vrátný*, který má výslovně *nařizeno, aby bděl*. Tento *vrátný*, správce klíčů, má tedy přetěžkou odpovědnost za všechny ostatní. Děkuj Ježíši Kristu, že k naší záchraně

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 63,16b–17.19b; 64,2b–7

Ty Hospodine, jsi náš otec, „naš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi nám dal, Hospodine, zbloudit z tvých cest, srdci dal ztvrdnout, abychom před tebou neměli bázeň? Usmíř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tvář by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tvář se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko ne spatřilo, že by Bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Zastáváš se těch, kdo jednají spravedlivě, kdo pamatují na tvé cesty. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme hřešili, odedávna jsme žili nevěrně. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravost nás unášela jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlina jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

2. čtení – 1 Kor 1,3–9

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu

Dokončení na str. 6

nám ustanovil tento úřad odpovědného strážce, který s tak neobyčejnou *bdělostí a modlitbou* nade všemi bdí a neúnavně burcuje ze spánku a *předává v hojnosti získané bohatství všeho druhu, co se týká nauky i co se týká poznání*. Je jeho úkolem, aby to z příkazu Pána domu činil vytrvale, vhod či nevhod.

Ani tvoje povinnost *bdít a modlit se* se netýká pouze tebe. Propadneš-li dřimotě, můžeš být shledán vinen spánkem těch, nad kterými jsi povinen bdít, *aby vytrvali až do konce a byli bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista*.

Bože, obnov nás, probud' svou sílu a přijd' nás zachránit! ⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ žalm 80

Na začátku církevního roku

Co je církevní rok?

Církevní rok je řada posvátných dob a dnů stanovených církví svatou, ve kterých se zpřítomňuje a obnovuje vykoupení Kristovo a věřícím se předkládá, aby ctili Boha a posvěcovali sami sebe. Církevní rok začíná první nedělí adventní. Liší se podstatně od roku občanského jak svým rozdělením, tak i účelem. Občanský rok je měřítkem věci časných; církevní věčných potřeb člověka.

Proč církev zavedla posvátný (církevní) rok?

Aby křesťan:

1. prokazoval Bohu povinnou úctu a službu;

2. měl neustále před očima nadpřirozená Boží dobrodini, život Ježíše Krista a jeho svatých;

3. čerpal milost Boží z nevyvážitelného zdroje zásluh Ježíše Krista a zařídil svůj život dle příkladu Krista a jeho svatých;

4. životem v duchu církve svou víru veřejně vyznával, v sobě udržoval, oživoval a pěstoval;

5. nezapomněl na život nadpřirozený a byl vychován pro blaženost věčnou.

Které prostředky k dosažení těchto cílů církevní rok užívá?

V první řadě jsou to oběť mše svaté a svaté svátosti; dále posvátné doby, které nám představují tajemství vykoupení, a posvátné obřady, zvyky, pobožnosti, zehnaní atd., které nás uvádějí do ducha posvátných dob.

Církevní rok má velký význam. Je obrazem života Ježíšova, udržuje nás v neustálém spojení s Ježíšem, vede nás cestou, po které On kráčel, osvěcuje naši životní pouť, vlévá do našich srdcí útěchu a sílu, posvěcuje naše myšlenky, řeči a skutky.

Čím více se tu duch světský vzpírá, tím rázněji hledej, křesťane milý, v životě dle ducha církve svou ochranu a duševní oporu a tím ochotněji a věrněji upravuj život svůj dle života církve v jejím posvátném roce.

Co znamená slovo „advent“?

„Advent“ znamená příchod. Církev svatá jím rozumí trojí příchod božského Vykupitele na zemi: první, který se již stal, když se Syn Boží vtělil a na zemi mezi lidmi žil; druhý, jenž se neustále opakuje, kdykoli milostí svou do srdce našeho zavítá; a třetí, který se uskuteční o soudném dnu (srov. Lk 21,25-36), kdy přijde z nebe s velikou slávou a velebností soudit živé i mrtvé. První příchod božského Spasitele na tento svět byl skrytý a tichý, poníženy a nepatrný. Druhý jeho příchod do našich srdcí je nevyslovitelným tajemstvím jeho lásky a slitování. Třetí však bude všemu světu zjevný a strašný. Při prvním vzal na sebe nespravedlnost lidskou, při druhém ospravedlňuje nás svou milostí a při třetím vyřkne spravedlivý rozsudek nad veškerým světem.

Kdy byla zavedena doba adventní?

První zmínku o adventu nacházíme v předpisech církevního sněmu v Zaragoza konaného roku 380. V 8. století bylo slavení adventu zavedeno v celé církvi.

Význam adventních zvyků a obřadů

1. Adventní doba trvá čtyři neděle, aby nás upamatovala na ony 4000 let, v nichž lidstvo toužebně očekávalo zaslíbeného Mesiáše.

2. V době adventní církev zakázala hlučné zábavy, tance a svatební veselí a ustanovila nadto ve třetím týdnu suché dny*, aby nabádala věřící k usebranosti mysli, k poznání vlastní hříšnosti a k pokání, a tak budila v nich touhu po božském Spasiteli.

3. Ve všední adventní dny sloužívá se mše svatá zvaná „rorate“ ke cti a chvále nejblahoslavenější Panny Marie a na památku poselství, jež jí přinesl archanděl Gabriel, že se má stát Matkou Syna Božího, a proto se nazývá také mši „andělskou“. „Rorate“ nazývá se od prvního slova v introitu (vstupní zpěv) „Rorate coeli de super“ – „Rosu dejte, nebesa“. Slouží se ještě před úsvitem, abychom byli upamatováni na temnotu duševní ve světě před příchodem Kristovým a v srdci lidském bez jeho přítomnosti, i proto, že Panna Maria je jitřenkou naší spásy. Hojně hořící svíce znamenají světlo, jež nám zazářilo naším Vykupitelem Ježíšem Kristem, osvěcujíc každého člověka přicházejícího na tento svět.

4. Kněz se odívá do mešního roucha barvy fialové, jež označuje pokorného a kajícího ducha. O nedělích se vynechává „Gloria“ (Sláva na výsostech Bohu), které teprve po narození Vykupitele světa zaznělo z úst andělských.

5. Církev volí pro dobu adventní takové epistolky, evangelia a modlitby, které mocně zasahují lidského ducha a srdce, nabádajíce věřící k pokání a k polepšení a rozněcujíce v nich touhu po božském Spasiteli.

Jak můžeš, ba máš jako dobrý křesťan trávit posvátnou dobu adventní?

Rozjímaje o ubohém stavu člověka i všeho lidstva před příchodem Kristovým a bez něho, uznej potřebu vlastního vykoupení, vysvobození z otroctví hříchu.

Snaž se stát se hodným milosti vykoupení nábožným rozjímáním nekonečné lásky Boha k nám, když nám předpověděl i daroval Mesiáše, a to vroucí modlitbou, hodným přijetím svatých svátostí, kajícími skutky, almužnami.

Uctívej horlivě Rodičku Boží, Panu Marii, modli se rád a zbožně radostný růženec a pozdravení andělské (Zdravas, Maria).

Oddávej se pilně službě Bohu, hled' vniknout do ducha obřadů a církevních modliteb, aby ses mohl modlit s celou církví.

Zdroj: Postilla ctihodného otce Leonarda Goffinea, kněze řádu premonstrátského. Romuald Promberger, Olomouc 1907

* Tyto postní dny byly z kalendáře po II. vatikánském koncilu vypuštěny.

Modlitba v době adventní

Všemohoucí věčný Bože! Prosím Tě, milostí svou k nám zavívej a srdce a svědomí naše očisti, aby předražený Syn Tvůj, až přijde, nalezl v našich srdcích přípravný přibyték. A Ty, věčná Moudrosti a Pravdo, Synu Boží, ukaž svoji moc a vysvobod' nás z otroctví hříchu, abychom Tebou vykoupeni, v království Tvém s Tebou se na věky radovali. Amen.

O důvěře v ochranu nejsvětější Panny Marie (1)

„Kdo mě nachází, nachází život, dosáhne Hospodinovy přízně.“ (Př 8,35)

I.

Jak mnoho vděčíme milosrdenství našeho Pána, že nám dal za přímlyvkyni Marii, která nám dala skrze naše prosby dosáhnout všech milostí, které bychom si jenom mohli přát! „Jaká podivuhodná dobrota našeho Boha,“ zvolal svatý Bonaventura, „že nám, svým dlužníkům, dal za správkyni tebe, ó Paní, abychom cokoliv chceme, mohli dosáhnout!“ (v *Salve Regina*) Ó hříšníci! – moji bratři, cítíme se vinni před božskou spravedlností, a byli bychom už také kvůli svým hříchům zavrženi do pekla, ale tak si nezoufáme. Utečme se k této božské Matce a schvejme se pod její ochranný plášť, a ona nás zachrání. Potřebujeme jenom dobrou vůli, abychom změnili svůj život. Dobrou vůli a velkou důvěru v Marii, a budeme v bezpečí. A proč? Protože Maria je naše přímlyvkyně, a to taková, která je mocná a milosrdná a která si přeje učinit všechny blaženými.

Chceme nejprve uvažovat o Marii jako o mocné přímlyvkyni u Soudce, která ve prospěch svých ctitelů všechno zmůže. To je zvláštní přednost, jež jí byla propůjčena právě tímto Soudcem, kterým je její Syn. „Ó velká výsada, kterou je Maria u svého Syna tak mocná!“ (S. Bonav. in *Spec. Lect.* 6) Jean Gerson říká (*Tract. sup. Magn.*): „Nejblahoslavenější Panna nepožaduje od Boha nic, co by skutečně nedostala, a posílá jako královna své anděly, aby své služebníky osvětila, očistila je a zdokonalila.“ Proto ji církev oslovuje, aby nám vzbudila důvěru v tuto velkou přímlyvkyni, čestným názvem: „Mocná Panno!“ – „Mocná Panno, pros za nás.“ A proč je ochrana Mariina tak mocná? Protože je Matkou Boží. „Modlitba Rodičky Boží,“ říká svatý Antonín, „má něco vládnoucího v sobě, proto je nemožné, že by nemohla být vyslyšena.“ (*Part. 4 tit. 25. c. 17 §4*). Mariiny prosby mají u Ježíše Krista, protože je jeho Matkou, určitou příkazovací moc, a proto není možné, když prosí, aby nedošla vyslyšení. Proto říká svatý Řehoř, arcibiskup z Nikomédie, že náš Vykupitel vyslyší všechny její prosby, aby vyřídil všechny záležitosti, které mu Matka před-

ložila, protože mu darovala lidský život: „Tvůj Syn splní tvoje prosby, současně tím splatí svůj dluh.“ (*Oreat. de exitu Mariae*) A tak čteme také v zanechaných spisech svatého Teofila, biskupa alexandrijského: „Syn schvaluje prosby své Matky, protože chce všechno, co po něm žádá, povolit, aby se tak odměnil za dobrodiní, které od ní dostal, tím, že mu dala tělo.“ Proto volá svatý mučedník Metoděj: „Zaraduj se, která máš svého Syna za dlužníka! Vždyť my všichni jsme dlužníci Boží, Tvým dlužníkem je ale On sám!“ (*Orat. Hyp. Dom.*) Zajásej, Maria! Zajásej, Ty máš to štěstí, že Tvým dlužníkem je Tvůj Syn. Ale my všichni jsme jeho dlužníky.

Proto říká Kosmas Jeruzalémský, že pomoc Mariina je všemohoucí: „Všemohoucí je Tvoje pomoc, ó Maria!“ A vskutku, potvrzuje svatý Vavřinec, ona je všemohoucí, vždyť je správné, aby Matka měla podíl na moci svého Syna. Tedy Syn, který je všemohoucí, činí všemohoucí i Matku: „Protože ale moc Syna a Matky je stejná, tak se stala Matka skrze svého všemohoucího Syna také všemohoucí.“ (*Lib. 4 de laud. Virg.*) Syn je všemohoucí od přirozenosti, Matka milostí.

To znamená, že ona dostává svými prosbami tolik, kolik žádá, podle oněch slavných slov: „Čeho je Bůh schopen svojí mocí, to způsobíš Ty, Panno, svojí prosbou.“ A právě toto bylo zjeveno svaté Brigitě. (*Rev. lib. 1. Cab. 4*) Jednoho dne slyšela světice Ježíše v rozhovoru s Marií, jak jí říkal: „Žádej ode mě, co chceš. Protože žádná z Tvých proseb nemůže být bez plodů.“ Moje matko, žádej ode mne, kolik chceš, protože žádná ze Tvých proseb nemůže být mnou nevyslyšena. A potom připojil příčinu: „Protože Ty jsi mi na zemi nic neodepřela, tak Ti nechci ani já na nebi nic odříci. Ty jsi mi nic neodmítla na zemi, proto je spravedlivé, abych Ti teď, když jsi se mnou v nebi, nic neodmítla.“

Zkrátka, neexistuje nikdo, i kdyby byl velmi neřestný, aby ho Maria nemohla svojí přímlyvkou zachránit. „Ty máš nepřekonatelnou moc,“ říká svatý Řehoř z Nikomédie, „takže ani množství hříchů nepřekoná Tvoji přízeň. Nic také nepřekoná

Tvoji moc, protože Tvůj Stvořitel považuje Tvoji čest za svoji.“ (*Orat. de exitu B. V.*) Ó Matko Boží! Nic nemůže odolat Tvé moci. Vždyť Tvůj Stvořitel považuje Tvoji čest za svou vlastní. Svatý Petr Damián říká: „Nic není pro Tebe nemožné, protože můžeš dokonce zoufalčům dodat naději blaženosti.“ (*Serm. 1. de nativ. B. V.*)

CHVÁLÝ A PROSBY

Moje milá Královno a Matko Maria! Spolu se svatým Germanem chci k Tobě volat: „Ty jsi velmi mocná, abys hříšníky učinila blaženými, a nepotřebuješ žádné další doporučení u Boha, protože jsi Matkou opravdového života.“ (Serm. 3. in dom B. V.)

Utíkám se tedy k Tobě, moje Paní, aby mi všechny moje hříchy nemohly vzít naději na blaženost. Ty dosáhneš svými prosbami všeho, o co žádáš. Když tedy poprosíš za mě, stanu se jistě blaženým. Ach, pros za mě ubohého! Se svatým Bernardem chci volat k Tobě: „Ó velká Matko Boží! Tvůj Syn Tě vyslyší a poskytne Ti, o co Ho poprosíš. Přimluv se za mě, ó Paní! Vždyť Tvůj Syn Tě vyslyší, o co požádáš, to dostaneš.“

Je to pravda, že jsem hříšník. Ale chci se polepšit, a vynasnažím se být jedním z Tvých zvláštních služebníků. Jsem sice nehodný Tvoji ochrany, ale vím, že jsi ještě nikoho neopustila, kdo v Tebe důvěřoval. Ty chceš a můžeš mě učinit blaženým, protože Ti důvěřuji. Když jsem se ztratil a žil bez pomýšlení na Tebe, myslela jsi na mne a dala jsi mi milost, že jsem zase šel do sebe. O co více smím teď doufat, když jsem se dal do Tvých služeb a doufám v Tebe a důvěřuji Ti. Ó Maria! Pros za mě a posvět mě. Zachovej mi svatou vytrvalost, vypros mi vroucí lásku ke Tvému Synu a k Tobě, moje tolik milovaná Matko. Miluji Tě, moje Královno, a doufám, že Tě budu vždycky milovat. Měj mě ráda také Ty a udělej ze mě svojí láskou z hříšníka světce. Amen.

(Pokračování)

Z knihy Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom heiligen Alphons Maria von Liguori přeložil -mp-

Mnoho zázraků v rekordním čase! (1)

Svatý Šarbel Machlúf

Vítr, který přichází z hor, vane přes Annayu a zdá se, že postupně pronikne do kláštera, jehož dveře jsou tohoto rána už brzy otevřeny.

V předsíni není nikdo. Několik věřících se modlí v kapli, osvětlené měkkým světlem hořících svící. Ochranné zasklení uzavírá arkády na horní části křížové chodby. Tam, na konci chodby, se v protisvětlu promítá silueta P. Luise Matara.

P. Luis Matar nám říká po obvyklém obřadu přivítání: „Tentokrát jsem dostal pravidelný časopis *Stella Maris*, a protože jste mi ohlásili svoji návštěvu, připravil jsem vám případy úžasných uzdravení!“

Jean Claude Antakli: „Teď se v Libanonu pošta zlepšila.“

P. Luis Matar: „Ano, ale jinak se tu nezlepšilo nic... Situace je napjatá – na severu se Sýrii, na jihu s Hizbaláhem. A stále ještě není žádná vláda. Rovnováha je pochybná. Lidé se obávají, že jiskra může roznitit oheň.“

Jeho hlas je klidný, skoro lhostejný. Za svým stolem sedí veselý a usmívající se, tak jako jsme ho vždycky znali, prostý a blahosklonný.

Jean Claude: „Jak dlouho jste už v klášteře?“

P. Luis Matar: „Jsem tady více než třicet let a jediný z bratří, který byl vždycky v Annayi.“

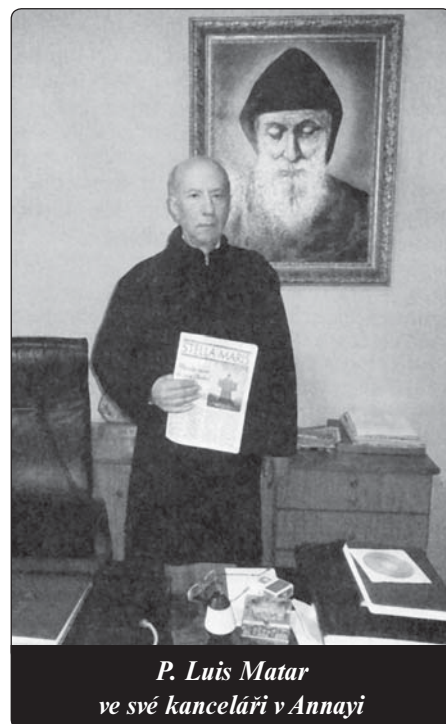
Geneviève Antakli: „Vy jste tak trochu ochránce chrámu a myslím si, že jste byl také jediný, kdo byl přítomen v roce 1950 exhumaci svatého Šarbela.“

P. Luis Matar: „Ne, nebyl jsem jediný, také P. Sayfi byl přítom. Má 82 let, je tedy starší než já. On měl tenkrát 19 let, když jsme tady byli s mými rodiči a já jsem měl tehdy 4 roky. Byli jsme bezprostředními svědky.“

V roce 1965 se stalo ještě jednou to též před svatořečením. Při otevření rakve jsme zjistili, že svatý Šarbel ležel asi 7 cm vysoko v tekutině složené z krve, krevního séra a potu. Obličej byl zahalen hedvábným šátkem a odborníkům dalo velkou námahu jej odkrýt, aby nesloupli kůži.

Čelo, ruce a nohy byly dobře viditelné a nezetlelé. Poznamenal jsem, že barva kůže byla tmavá. Až do roku 1977, do data jeho svatořečení, vylučovalo jeho tělo dále velké množství tekutiny. Od roku 1898, kdy zemřel – tedy asi po 80 let, zůstalo tělo svatého Šarbela pohyblivé a ukazovalo na nějakou aktivitu, která byla tak silná, že navzdory rakvi z olova, jež byla uložena v další rakvi z cedrového dřeva, prosakovaly výměšky až na podlahu, na níž rakev stála.

Když jsem v roce 1981 přišel do tohoto kláštera, byl jsem požádán, abych zřídil malou kapli, ve které stojí dvojí rakev našeho uctívaného světce.

P. Luis Matar
ve své kanceláři v Annayi

Vzpomínám si ještě na bahnitý vzhled místa s nahromaděnou krví, která byla všude. V tomto roce jsem viděl svatého Šarbela skrze skleněné víko olovené rakve. Byl jsem překvapen, že po odstranění hrudního koše byly vidět jeho obratle.“

„Co se stalo?“ ptá se **Geneviève**.

P. Luis Matar: „Na prosbu Vatikánu, a jak je při každém svatořečení obvyklé, odebírají se žebra, která se stávají relikvií a jsou v mezích uchovávána v Římě. Existují chirurgové specializovaní na anatomii, kteří tyto operace prováděli pod vedením biskupa Sfeira, který ještě v té době nebyl patriarchou. Tenkrát se mi svěřil, že byl překvapen, jak snadno se tyto zákroky daly provádět pro chybějící strnulost těla.“

Já sám za sebe si myslím, že posmrtná schránka našeho zvěčného svatého bez traumatizujících zkušeností, které tělo tohoto světce během všech těchto let zažilo, by si zachovala svůj přirozený lesk. Není přehnané říci, že si prodělal očištěc lidskýma rukama ve svém hrobě!

Tento mimořádný jev ovšem přitahoval zájem vědců. Jak mohl muž, který při své smrti v roce 1898 vážil 45 kg, až do roku 1977 vyloučit asi 100 kg krve, séra a potu ze svého těla, které zůstalo zcela nehybné? Specialisté na mezinárodní úrovni se zabývali tímto jedinečným případem, aniž by našli odpověď. Jeden egyptolog, který byl specializován na mu-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

Evangelium – Mk 13,33-37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“

mifikování, přišel do Annaye, ale jeho zpráva nic nevysvětlila.“

Jean Claude: „Kdy jste viděl světce naposledy?“

P. Luis Matar: „Asi před třemi měsíci, když byly potíže s elektrinou a byly zapotřebí opravy v klenbě místnosti, kde se rakev nachází.“

Jean Claude: „Otevřel jste rakev?“

P. Luis Matar: „Ne, ovšemže ne. Otevřel jsou dřevěnou rakev, uvnitř které je olověná rakev, jejíž víko je průhledné a přikryté plátnem. V horní části čela jsem viděl jemné trhlínky v podobě bílých rýh a odloučenou kůži. Nohy byly postaveny šikmo, zatímco dosud jsem je viděl vždycky položené přímo.“

Jean Claude: „Je tedy možné rakev otevřít, kdyby to bylo nutné?“

P. Luis Matar: „Ano, určitě. Klíč je na patriarchátu v Bkerke a já mám přístup také k jednomu.“

Jean Claude: „Můžete potvrdit, že tělo svatého Šarbela od jeho svatořečení už nevyklučuje žádné výměšky?“

P. Luis Matar: „Ano, to vám mohu potvrdit a také změněnou polohou nohou, které už nejsou v přímé poloze. To mohu říci, že jeho tělo od roku 1898 do roku 1977 vykazovalo »známky života«, a od té doby začal jev rozkladu.“

Jean Claude: „Odkud pochází podle vašeho mínění (tmavá) barva kůže?“

P. Luis Matar: „Domnívám se, že je od kysličníku vápna, který se pravidelně používal, aby vázal stálé vylučování krve a potu.“

Jean Claude: „Kysličník vápenatý? Ale ten pálí!“

P. Luis se směje, když se zmíní o zmatku kněží kláštera z Annaye vzhledem k událostem po smrti P. Šarbela.

P. Luis Matar: „Viděli jste ve vitrínách alby a roucha svatého, která jsou tam vystavena? To je jen zcela, zcela malá část rouch, která pokrývala je ho tělo, aby vysála výměšky. Vyprávělo se, že kněží už neměli žádné liturgické prádlo, aby mohli slavit mši svatou, a že uklízečky používaly louh. Došlo tedy na oxid vápnický! Po zázraku jeho života došlo na zázrak jeho těla, které mluví po jeho smrti, protože svatý Šarbel tak málo mluvil.“

„Jeho ticho mě vždycky dojímalo,“ říká **Geneviève**. „A také ta skutečnost, že nikdy nic nenapsal. To je mimořádné!“

„To je pravda,“ potvrzuje **P. Luis Matar** s úsměvem. „Po jeho smrti se u něho našel 15 cm široký pás kajicníka z kozí kůže, který nosil přes hrudník a byl zavírán ostatním drátem, a stále jej nosil. Jídlo, které si bral přes den, byla syrová strava a obilí. Jeho jedinou starostí bylo, aby se živil Bohem, a proto se zřikal všeho. Modlitba, půst, umrtvování mu byly místo peněz, místo uctívání jeho osoby a místo jeho vlastních přání. Jeho rostoucí láska k Pánu byla tak silná, že byl »opilý Bohem«, a to tak, že ho nazývali »Bohem opilým svatým«, aniž by museli říkat jeho jméno.“

Jean Claude: „Způsobil zázrak už za života?“

P. Luis Matar: „Ano, ovšem, ale v největší prostotě. Požehnání, modlitba a ti, kteří přišli do jeho poustevny a vroucně ho prosili, odcházeli na konci mše, kterou sloužil, uzdraveni domů. Máme až do dnešního dne všechna tato svědectví uchovávaná v našich archivech. Zdá se mi, že univerzalita našeho světce souvisí s tím, že ve svém životě byl natolik blízký Bohu, že mu Bůh dnes nic neodpře. Mimo čas a prostor může působit na všechno. Řeknu vám jeden příklad, který se stal před necelými třemi měsíci:

Rana Aounová, osmileté děvče, trpěla velmi zvláštním problémem. Měla na jedné paži nesnesitelné bolesti od kloubu zápěstí až po loket, lékařsky nevléčitelné. Protože příčina byla neznámá, bylo ošetření obtížné! Rodiče a dítě přišli do Annaye a společně se rozhodli putovat do poustevny a překonat cestu lesem, která byla náročná. Otec a matka šli vpředu a dívka šla s námahou za nimi. Každý se v naději modlil sám pro sebe. Děvčátko prosilo svým dětským srdcem svatého Šarbela, aby jí odebral bolest. Najednou se

objevil po jejím boku nějaký mnich a ptal se jí: »Co to máš, maličká?«

Vyprávěla mu o tom úplně prostě, ukázala mu svoji paži a on ji vzal do svých rukou. Pohnul opatrně jednou dlouhou kostí a uvedl jinou na své místo, aniž by jí způsobil bolest. Dítěti se ihned ulevilo. Mnich řekl: »Teď se musíš modlit, aby se zahnal strašidlo války, které se vznášá nad Libanonem, a to musíte konat stále.«

P. Luis dále uvádí: „To bylo přesně v tom okamžiku, když nás vyzýval papež František k přimlívám za mír a za diplomatické řešení v Sýrii, vzpomínáte si? Jak vidíte, je tato intervence svatého Šarbela něčím velmi zvláštním. Není to nic spektakulárního; život dítěte není v nebezpečí, ale modlitba je jedinou účinnou zbraní, aby se uzdravilo. Je tu důkaz: Dítě bylo vyslyšeno. A my jsme poselství, které vychází z uzdravení tohoto dítěte, pochopili a bojovali proti zlu... A rodiče nepostřehli na paži žádné stopy zásahu.“

Vzpomínáte si na strach, který byl patrný všude koncem srpna, protože bezprostřední vojenský úder s rozsáhlými následky zastrašil Sýrii, Libanon a celou oblast?

Už třicet let mám za úkol starat se o archiv, příjem a klasifikování zázraků, které působí svatý Šarbel na celém světě, a teď je první rok, kdy došlo k takovému urychlení událostí. Od 21. srpna 2013 až do dnešního dne (7. listopadu 2013) jsem přijal 40 zázraků, to znamená, každých 48 hodin jeden zázrak! To je nemyšlitelné a přece... Vztahuje se to na všechny společnosti, na všechny obřady, na všechny národnosti a – dejte pozor! – i na lidi, kteří tohoto světce znají, a také na ty, kteří nevědí nic o jeho existenci a kteří ještě nikdy o něm neslyšeli...“

(Pokračování)

Z *Maria heute* 9/2014 přeložil -mp-

Biskupové, kněží a jáhni - dokončení ze str. 2

být daleko od víry a církve. Se svými spolubratry musí pak toto všechno vést k novému postoji vyznačujícímu se sdílením, odpovědností a společenstvím.

Draží přátelé, neustále máme být vděční Pánu za to, že v osobě a službě biskupů, kněží a jáhnů nadále vede

a formuje svoji církev a dává jí růst na cestě svatosti. Současně se máme nadále modlit, aby pastýři našich společenství mohli být živým obrazem společenství a lásky Boží.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Slávou církve a národu oporou

Nebe i svět se sklání před mučednictvím věrných českých kněží, P. Josefa Štemberky a P. Josefa Toufara

V seznamu osobností, které prezident republiky Miloš Zeman letos 28. října vyznamenal, figurují dva mimořádní kněží, P. Josef Štemberka (2. 2. 1869 – 10. 6. 1942) a P. Josef Toufar (14. 7. 1902 – 25. 2. 1950), venkovští faráři, pilní dělníci na vinici Páně, oba ozdobení palmou mučedníků. Život prvního měli na svědomí němečtí nacisté, kteří jej v roce 1942 zastřelili s ostatními muži při vyhlazování Lidic v odvetě za atentát na německého protektora Reinharda Heydricha. P. Štemberka byl posmrtně 28. 10. 1992 oceněn Řádem T. G. Masaryka I. třídy a letos ve výroční den vzniku ČSR medailí Za zásluhy I. stupně. Mladý kněz P. Toufar se stal obětí pozdější, komunistické totality, která žárčila na Boha stejně jako totalita hnědá. Dne 28. října 2014 i jeho prezident M. Zeman vyznamenal medailí Za zásluhy I. stupně.

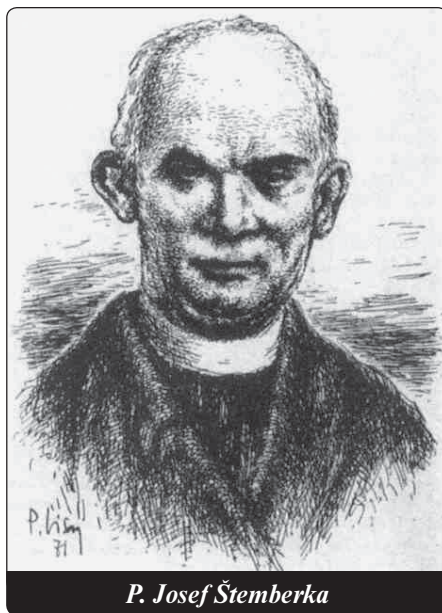
Lidickému faráři Josefu Štemberkovi jsem se na stránkách Světla věnoval již dříve.⁽¹⁾ Přesto je jeho aktuální vyznamenání důvodem pro drobnou vzpomínku na tohoto skromného venkovského kněze. Rodák z podkrkonošského městyse Pec ka sloužil na Kladensku, v lidické farnosti s kostelem sv. Martina, plných 33 let. Ve vsi se značným počtem odpadlého obyvatelstva byl farář zároveň misionářem. Jeho životní pouť se začala naplňovat 9. června 1942, kdy jednotky německých SS a policie obklíčily Lidice. P. Štemberka v ten okamžik dlel na arciděkanství v Kladně. Jakmile se o znepokojivé zprávě dozvěděl, vydal se, navzdory přemlouvání kladenského arciděkana, na kole do své farní obce. I za cenu ohrožení vlastního života chtěl být svým farníkům nablízku pro případ krajní nouze, aby jim posloužil svátostmi a duchovní útěchou, případně aby odpadlým kacířím se duším umožnil návrat do církve.

Po zabavení matrik, liturgického náčiní a dalších předmětů Němci faráři nabídli, že jej z Lidic odvezou tam, kam si sám určí. Okupační správa P. Štemberku totiž posuzovala odděleně a nezahrno-

vala jej jako zástupce církve mezi civilní obyvatelstvo, nevztáhla na něj obvinění lidických občanů z protiněmecké odbojové činnosti. P. Štemberka německou nabídku odmítl, byl zbit a odveden k ostatním lidickým mužům, které připravil duchovně na odchod ze světa. Spolu se 173 muži se tento stařec postavil před popravčí četou u Horákova statku a vešel do nebe jako mučedník.

P. Josef Toufar⁽²⁾ se narodil roku 1902 na Vysočině v obci Arnolec. Až do otcovy smrti byl vázán prací na rodinném hospodářství. Teprve poté, ve věku 26 let, se vydal na cestu ke kněžství. Předcházelo mu nutné studium, nejprve mezi lety 1928–1932 na havlíkobrodském gymnáziu, resp. reálce v Chotěboři, aby se po maturitě roku 1935 věnoval bohosloví v diecézním semináři v Hradci Králové. Dne 29. června 1940 byl vysvěcen na kněze královéhradeckým biskupem ThDr. Mořicem Pichou. Dne 5. července téhož roku slavil svou primici v kostele sv. Markéty ve Zhoří.

Prvním působištěm novokněze byla Zahrádka u řeky Želivka, kde působil nejprve jako kaplan a od roku 1946 jako farář. Vysočina byla jeho rodištěm

i celoživotním kněžským působištěm. Celou svou bytost dával od začátku do služeb bližním. Jeho akční záběr zahrnoval náboženskou a pastorační, stejně jako vzdělávací, kulturní nebo sociální činnost. Jako energický silný muž z venkova, otužilý zemědělskou dřinou, snadno přemáhal fyzické těžkosti své služby. Kilometry nachozené na hodiny náboženství po vesnicích, přes kopce a říčky, bral jako příjemné sportovní vyžití. Již za seminárních časů našel zálibu v pěší turistice, kterou dal posléze do služby svému kněžství. Tvrdá válečná léta novému kaplanovi ulehčoval jeho přímý nadřízený, zahrádecký děkan P. Jan Schwaller, který se o P. Toufara – podle jeho vlastních zápisků – staral jako táta. Během 2. světové války kaplan Toufar pomáhal všem potřebným ve svém okolí, bez ohledu na náboženskou či politickou orientaci. Neodmítl pomoc ani komunistům. Žil skromně a pomáhal, kde mohl. Než aby si nechal ušít novou kleriku, daroval raději připravenou látku na šaty chudé farnici. Rovněž se zřikal peněz za křty a pohřby, a když musel peníze přijmout, často je mimo zraky veřejnosti vracel původnímu majiteli. Byl oblíben zvláště mezi mladými, jejichž *Sdružení katolické mládeže* s programem primárně duchovním a kulturním za války i po osvobození podporoval.

Konec světového konfliktu rozšířil možnosti náboženské činnosti a apoštolátu. Aktivní sluha Páně pracoval nejen v uvedeném Sdružení katolické mládeže, ale také v Československé straně lidové (ČSL). Na politických schůzích a veřejných shromážděních varoval před nebezpečím komunismu. Na P. Toufara měli proto komunisté spadeno ještě z doby před únorem 1948. Jako vlivný politický činitel během voleb do Národního shromáždění roku 1946 výrazně pomohl vítězství Československé strany lidové nad komunisty v Zahrádce, v Pišti a ve Snětě.

Když komunisté nevítežili silou slova, snažili se nebezpečného kněze ze Zahrádky vypudit. Svůj plán mohli realizovat poté, co 25. února 1948 ovládli republiku. Jedním z prvních požadavků Okresního akčního výboru Národní fronty v Ledči nad Sázavou, tedy komunisty ovládaného nového orgánu politické moci, bylo, aby byl P. Toufar přeložen pryč ze Za-

hrádky. Přes podpůrné petice obyvatel, žádající setrvání oblíbeného kněze, nakonec královéhradecká konzistoř podlehla soustředěnému tlaku komunistické moci a 15. dubna 1948 Toufara přeložila do Číhošti u Havlíčkova Brodu.

Válečná léta mohla P. Toufarovi za jeho svobodná kázání vynést zatčení s následkem koncentračního tábora či popravu. Drastickou zkušenost mučení a smrti podstoupil však nikoliv z rukou cizích okupantů, nýbrž od vlastních českých lidí. Poválečné roky vlévaly lidem do srdcí naději, jejich životy však přes euforii osvobození směřovaly do rudých okovů. P. Štemberku zastihla jeho největší zkouška v polovině běsnící války, zatímco mučednickou palmou byl farář J. Toufar ozdoben v čase formálního světového míru, kdy se svět rozdělil na svobodný západ a komunistický východ, dva soupeřící bloky, které se navzájem účinně odstrašovaly děsivou válečnou mocí, avšak do přímé konfrontace spolu nevstoupily. Vzájemnou averzi ventilovaly skrze konflikty ve třetím světě, zejména v Asii, a ideologickým bojem.

Byl to mír pod komunistickou taktovou, mír bez práv a svobody, ve skutečnosti však skrytá občanská a duchovní válka, kdy občané měli pouze poslouchat bezbožecké mocipány a pracovat pro jejich cíle. K tomu bylo třeba vybavit lid novým náboženstvím materialismu a agresivního ateismu. Křesťanství nebylo jen autonomní vůči rudé ideologii, nýbrž bylo přímo jejím opakem. A kněží a laici, kteří se ve svých náboženských povinnostech příliš zviditelňovali a získávali popularitu věřícího lidu, se vystavovali riziku pronásledování. Minulo období února 1948 – dubna 1949, ve kterém se komunisté soustředili na podmanění církve slovem, přemlouváním, sliby a propagandou. Poté přitvrdili represí jak proti pastýřům od biskupů po kněze, tak proti prostým věřícím. Rozkol mezi lidem a biskupy měla způsobit komunisty iniciovaná falešná *Katolická akce*, na jejíž členy byla biskupy uvalena exkomunikace. Dne 15. června 1949 se biskupové obracejí ke katolickým věřícím legendárním pastýřským listem *Hlas československých biskupů a ordinářů věřícím v hodině velké zkoušky*⁽³⁾, v němž lidu oznamovali, jakého bezpráví se stát dopouští na katolické církvi, nabádali katolíky k věrnos-

P. Josef Toufar

ti Kristu, upozorňovali na možné oběti, které budou muset věřící přinést, a varovali před schismatickou Katolickou akcí.

V tomto čase zvýšeného tlaku na katolíky, kdy stát zabavoval církevní majetek a zatýkal kněze i laiky, se začala psát i závěrečná kapitola mladého života P. Toufara. Bývalí farníci, zejména mladá generace ze Sdružení katolické mládeže, které ještě na některých místech přežívalo, svého oblíbeného kněze nadále navštěvovali jako svého duchovního vůdce.

Při mši svaté o třetí adventní neděli 11. prosince 1949 se během Toufarova kázání ve farním kostele v Číhošti rozkýval kříž na hlavním oltáři. 20 osob vidělo, jak se křížek naklání ke kazatelně. Znak spásy se začal kývat během gesta kazatelovy ruky směrem ke svatostánku a při jeho slovech: „Zde ve svatostánku je náš Spasitel.“ P. Toufar sám tento úkaz neviděl a na přítomných věřících nebylo patrné žádné rozrušení. Teprve druhý den jej na tento jev upozornil číhoštský kovář V. Pospíšil, který uvedl jmenovitě další osoby, jež pohybující se kříž viděly rovněž. Zpráva vyvolala u faráře neklid a pochybnosti o tom, zda je hodným služebníkem. Po prozkoumání křížku zjistil jeho mírné vychýlení směrem ke kazatelně. Ve snaze nešířit nepodložené zprávy se farář snažil zúčastněně přimět ke klidu a mlčenlivosti. Věc však vešla rychle ve známost, a tak musel P. Toufar z kazatelny 18. prosince 1949 promluvit. Naslouchajícím lidem řekl, že vychýlení křížku mohou pokládat spíše za vyznamenání pro číhoštskou farnost: „Pán Bůh nám ukázal, že skutečně mezi námi ve svatostánku je a jaký má kněz zodpovědný kazatel-

ský úřad, když nejen vy, ale i on sleduje jeho slova.“⁽⁴⁾ Kvůli správnému postupu při takové události P. Toufar zavedl protokol se svědky, jichž se přihlásilo 19. Oltář s křížkem ohledal děkan Slavíček z Ledče nad Sázavou. Farář učinil oznámení i svému biskupu-světiteli M. Píchovi.

Celý jev vzbudil pozornost na druhé straně barikády, u komunistického Sboru národní bezpečnosti (SNB), jehož první kontrola nepřinesla nic nového, jen konstatovala mírné vychýlení křížku v důsledku jeho špatného uchycení na hřebík v podstavci. Příslušníci SNB našli žádnou stopu po nějakém zařízení, jež by křížkem pohybovalo. Obdobně za oltářem policisté neučinili žádný objev. Vyslechli očitě svědky, kteří jim pohyb křížku potvrdili. Oltářní kříž, jenž zůstal v mírné vychýlené pozici, začal přitahovat kněze i prostý lid z blízka i z daleka. Z Číhoště se pomalu stávalo poutní místo, odkud lidé brali sílu a naději. Takový impuls pro duchovní obnovu těžce zkušene katolické církve v Československu nemohli komunisté potřebovat. Dne 8. ledna 1950 se kříž otočil doprava, poté se naklonil dopředu. Návštěvníci, vlastně už poutníci se počítali na tisíce. Popírači Boží existence se však Boha příliš báli, než aby se tomuto znamení pouze vysmáli. Racionálně neodůvodnitelný, nadpřirozený původ tohoto pohybu znamenal, že Bůh se tajemně ohlašuje svým věrným a sesílá jim zvěst, aby se nebáli a vytrvali v odporu proti bezbožecké zvůli. Je-li Bůh s námi – přímo zde ve svatostánku –, kdo proti nám!

Státní represivní orgány za Božím zásahem spatřovaly provokaci a rozhodly se celou věc prohlásit za protistátní čin s nutným postihem pachatele, kterým nemohl být nikdo jiný než kazatel P. Toufar. Dne 28. ledna 1950 P. Toufara zatýká komando 12 estébáků – bez zatýkacího rozkazu. Z obav před incidentem s domácím obyvatelstvem, které svého kněze hájilo a znemožnilo několik pokusů o jeho zatčení, přijeli příslušníci StB za tmy a po vylákání P. Toufara do farní zahrady jej zatkli a de facto unesli. Sám komunistický prezident Klement Gottwald nařídil, že proces s P. Toufarem má být rychlý a trest přísný. Nevinný kněz byl předem odsouzen k smrti. Podstoupil brutální výslechy a mučení, jejichž účelem bylo vytlouct

z P. Toufara doznání, že úkaz s křížkem sám podvodně nastrojil.

Všichni známe vykonstruovanou legendu o podvodném knězi, který tahá za šňůry vedoucí z kazatelny ke svatostánku a takto na dálku v načasovaný okamžik ovládá kříž. Komunistická tajná policie v číhoštském kostele vytvořila mechanismus, který odpovídal této konstrukci. Pro propagandistické účely musel tento mechanismus v noci z 23. na 24. února 1950 na kameru předvést sám P. Josef Toufar, jehož po fyzickém týrání jen stěží dostali na kazatelnu a jehož od smrti dělily už jen hodiny. Mučedník P. Josef Toufar zemřel 25. února 1950 pod jménem Josef Zouhal v pražském sanatoriu v Legerově ulici. Jeho tělo pohřbili estébáci do jámy č. 16 na hřbitově v pražských Ďáblicích. Přes všechnu snahu vzpomínku na něj nevymazali. Jeho jméno dnes vyzdvihuje církev a vyznamenává stát!

Česká biskupská konference v roce 2013 schválila návrh královéhradeckého biskupa Jana Vokála na udělení potvrzení, že nic nebrání započítí procesu blahorečení P. Josefa Toufara. Rovněž P. Josef Štemberka je kandidátem oltáře. Mezi dal-

šími jmenujme kněžské mučedníky, politického vězně kardinála Josefa Berana⁽⁵⁾, nebo kněze orly P. Jana Bulu či P. Václava Drbolu. Za víru a vlast položili život. Oni a stovky dalších byli oporou českého národa, který neopustili ani v dobách nejvyšší nouze. Kdo zesměšňuje klerus a útočí na něj, šlape i po památce těchto zářných příkladů pravého hrdinného češství a katolictví. Ať mocná přimluva kněžských mučedníků pomáhá jejich současným následovníkům v kněžské službě a ať posiluje náš národ v bouřích tohoto světa!

- (1) Vejvar, S.: *Neopustíš svěřené stáde. Mučednictví venkovského kněze Josefa Štemberky*. In: Světlo, č. 23/2013, s. 6–7.
- (2) Srov. Doležal, M.: *Jako bychom dnes zemřít měli. Drama života, kněžství a mučednické smrti číhoštského faráře P. Josefa Toufara*. Nová tiskárna Pelhřimov 2012
- (3) Společný pastýřský list československých biskupů a ordinářů. Praha 15. 6. 1949: *Hlas československých biskupů a ordinářů věřícím v hodině velké zkoušky*. In: Charouz, J. Z.: *Biskup – vyznavač Josef Karel Matocha, 1888–1961*. MCM Olomouc 1991, s. 200–209
- (4) Doležal, M.: *Jako bychom dnes zemřít měli (...)*, o. c., s. 136
- (5) Vejvar, S.: *V obět přinesli svůj kněžský život*. In: Světlo, č. 4/2013, s. 6–7

Kardinál Brandmüller k biskupské synodě o manželství a rodině

Kardinál Walter Brandmüller sdělil italskému tisku, že zprávy o synodě by se neměly zužovat na otázku zno- vu oddaných rozvedených. Těch je mezi praktikujícími katolíky pouhé jedno procento. Tito lidé potřebují pastorační péči, ale to neznámá, že by měli být

připouštěni k Eucharistii: „Jejich životní rozhodnutí je v trvalém rozporu s Ježíšovými slovy.“ Přijímání je to nejužší setkání s Kristem. „Nevím, jak se »Ano« při přijímání dá sloučit s »Ne« při osobním rozhodování.“

Zdroj: *Kathnet*, převzato z www.claritatis.cz

Užívání umělé antikoncepce je hřích

Pařížský kardinál André Vingt-Trois, jeden ze tří předsedů říjnové biskupské synody o manželství a rodině kritizoval na počátku čtvrtého jednacího dne „antikoncepční mentalitu“: „Mnoho katolických párů dnes už nemá ponětí o tom, že používání umělé antikoncepce namísto přirozené metody doporučené církví je hřích.“ Kardinál dále uvedl, že tito katolíci přistupují ke svatému přijímání, aniž by si byli tohoto hříchu vědo-

mi. Je zde propast mezi učením církve a zesvětštělým životem mnoha katolíků. Církev by měla učení o otevřenosti vůči životu předkládat novým, srozumitelným jazykem. Panující „antikoncepční mentalita“ vedla v některých částech světa k silnému poklesu porodnosti, jehož „sociální a lidské důsledky“ zatím ještě nejsou dostatečně zkoumány, řekl dále Vingt-Trois.

Zdroj: *Kathnet* a www.claritatis.cz

Svätostiny

Svätostiny jsou církví ustanovená svatá znamení, jejichž milostí jsou lidé připravováni přijímat působení svátostí.

Toto pojednání o svátostinách se opírá v podstatě o *Katechismus katolické církve* (KKC 1667–1679).

Tam se dočítáme, že svatá matka církve ustanovila svátostiny jako posvátná znamení, která na základě její přimluvy zprostředkují účinky duchovního druhu. Přitom jsou svátostiny zaměřeny na svátosti a posvěcují vedle nich náš život. (srov. *Sacrosanctum concilium* 60) Zprostředkovanou modlitbou církve se u svátostin svolává Boží požehnání. Toto se vztahuje na osoby (např. svěcení na opata nebo požehnání nemocných) nebo na věci (např. žehnání chleba či svíci).

Z Pisma svatého víme, že také už Ježíš žehnal děti nebo potraviny (třeba chléb a ryby). Zpravidla se dnes u udělování svátostin říká modlitba a používá se svěcená voda. Požehnání přichází od Boha a člověk žehná z Božího pověření lidí a věci, aby byly svázány v Bohu.

Nějaký opat, kostel nebo oltář mohou být vysvěceni biskupem. Svatoblažské požehnání a mnohá jiná požehnání v průběhu církevního roku (žehnání pokrmů o Velikonocích, žehnání bylin o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie) jsou udělovány kněžími.

Skrze křestní milost je ale podle okolností dovoleno každému křesťanovi, aby přijal určitá požehnání. Tak je krásným, zbožným a chvályhodným zvykem, když rodiče svým dětem, dříve než odejdou z domu, udělají svěcenou vodou znamení kříže na čelo. Ve všedních dnech se můžeme požehnat, abychom pocítili Boží milost okolo sebe a mohli Ho zapojit do všech věcí. V našem životě, který začínáme s Bohem, patří požehnání k tomu a dáváme tím najevo naději a důvěru v Boha. To nám ulehčuje život, když tyto svaté věci užíváme. Tak bychom měli také před jídlem v rodinách požehnat křížkem potraviny – zvláště chléb. Jídlo smíme žehnat, abychom Boha přizvali a vzdali mu úctu. Jestli je u stolu přítomný kněz, převezme toto požehnání, proto-

že on žehná skrze své svěcení, skrze své svaté svěcení v zastoupení Ježíše Krista, hlavy církve, který uděluje požehnání, takže mu (případně jáhnovi) jiné osoby rády dávají přednost.

Kněžský úřad nespočívá v osobních zásluhách nebo osobní svatosti kněze, nýbrž na milosti Božího posvěcení. Svátý František, když byl jáhnem, chtěl pozdravit těžce hřešícího kněze ještě před svatými anděly, protože tento kněz svým svatým svěcením mohl jednat jménem Ježíše Krista. František myslel přitom zvlášť na udělování zpovědi, pomazání nemocných a slavení mše svaté.

Kněžská důstojnost pochopitelně zahrnuje vysoký závazek.

Při slavení svátostí jsou věřící připraveni modlitbou církve na přijetí milosti. Každá milost vyvěrá nakonec z utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Krista. Tyto spásonosné události jsou svátostně přítomny v oběti mše svaté, na což se zaměřují všechny svátosti a svátostiny. Také požehnané hmotné věci mají sloužit chvále Boží a spáse člověka. (*Sacrosanctum concilium* 61)

V širším smyslu se dají ke svátostinám počítat také pouti, uctívání obrazů a relikvií, procesí a pobožností, jakož i ostatní zvyky v oblasti lidové zbožnosti. Je přitom důležité, aby tato zbožná jednání nenastoupila na místo svátostí, že by je nahradila. Spíše je mají k nim přivádět, aby věřící mohli hlouběji vrst do lásky trojjediného Boha, Otce, Syna a Duha Svatého.

Tato skutečnost se dá zvýraznit zvláště při obřadu posvěcení kostela. Dům Boží je určen v první řadě k přinášení oběti mše svaté, jakož i ke slavení ostatních svátostí (křest, biřmování, zpověď, svátá svěcení, pomazání nemocných), k modlitbě hodinek a také ke svátostinám (pobožnosti).

Proto se dům Boží slavnostně světi biskupem v dlouhém a působivém obřadu a tak je vyňat z jakéhokoliv světského používání. Nejprve se budova kostela pokropí zvenku i zevnitř zvláštní svěcenou vodou. Středobodem každého kostela je oltář a svatostánek, které jsou pokropeny gregoriánskou vodou. Gregoriánská voda se žehná zvláštními modlitbami a prosbami. Následuje procesí s relikviemi a usazení relikvií do oltáře. Tato hluboká symbo-

Procesí s relikvií a obětování kadidla na oltáři při svěcení kostela

lika se odvozuje od původní církve. Tam se začala oběť mše svaté přinášet na hrobech mučedníků. Ti dali svůj život za Krista, a proto jsou svojí obětí života spojeni se životem Pána. Při slavnostním svěcení kostela následuje uložení relikvií, pomazání oltáře, kadidla na oltáři, zásvětná modlitba, nové pomazání oltáře a slavení svaté mešní oběti.

Tak se světi dům Boží skrze mnohá církví ustanovená svátá znamení (svátostiny) a je tak připraven pro slavení bohoslužeb. Cílem každé bohoslužby je uctívání Trojjediného Boha, který nám dává svoje spásonosné milosti, aby si v nás mohl učinit příbytek.

Ruce kněze jsou pomazány, aby se staly svým jednáním požehnáním pro lidi

Cesta spásy začíná u křtitelnice. Dříve než kněz udělí svatý křest, udělí se uchažečům o křest množství svatých znamení (svátostí). Kandidáti křtu se požehnají, dostanou posvěcenou sůl, provedou se modlitby exorcismu a pomazání olejem katechumenů. Po těchto přípravách teprve následuje udělení křtu, který nám odnímá dědičnou vinu a činí nás dětmi Božími a členy církve.

Tato ve křtu udělená milost nám dává schopnost, abychom se mohli plodně účastnit dalších bohoslužeb a přijímat další svátosti. Všechny svaté úkony se provádějí zpravidla v domě Božím, který byl slavnostně vysvěcen svatými znameními (svátostinami) pro tyto účely.

K přípravě na svátost svěcení kněží a jáhnů používá církev také svátostiny. Udělování tonzury je vnějším znamením odloučení se od světa a přijetí do služby skrze Boha a církve. Svěcením na ostiaře (ochránce dveří, kostelníka) se přenáší na kandidáta kněžství úkol, aby se stal o dům Boží, aby byl v důstojném stavu. Jako lektor smí číst čtení z Písma svatého. Svěcením na exorcistu má seminaristy posilovat mimo jiné ve vnitřním boji proti démonům. Jako akolyta (sluha oltáře) přináší obětní dary k oltáři a nosí světla. Subdiakon slouží diakonovi (jáhnovi) a tento zase knězi při oběti mše svaté. Tím se uvádějí kandidáti kněžství požehnaním Božím, zprostředkovaným církví, stále blíže do své svátosti.

„Dnem smrti, na konci jeho svátostného života, začíná pro křesťana dovršení jeho znovuzrození započatého křtem...“ (KKC 1682) Mše svatá za duši zemřelého se přináší v domě Božím a mrtvola se na hřbitově vkládá do posvěcené země s modlitbami, svěcenou vodou a kadidlem (svátostiny).

Tak jsme obdarováni bohatým Božím smilováním a milostí od narození až do smrti mateřskou starostí církve svatými znameními (svátostmi a svátostinami). Přitom nás svátostiny připravují na přijetí svátostí. Tyto zase nám zprostředkují nutnou božskou milost, aby si Trojjediný Bůh mohl v nás učinit příbytek. On nás chce přivést k sobě do nebe, kde s ním můžeme být navěky šťastni.

*Z Informationsblatt 8-9/2014
přeložil -mp-*

Vzpomínky na papeže Pia X. (7)

Charakteristické rysy Pia X.

(První část)

Vlídny charakter Pia X. a jeho laskavost dosvědčují všichni, kdo s ním přišli do kontaktu, a jednomyslně je všude vzdvihována jeho „dobrota“. Není se čemu divit! Tak výrazný rys jeho osoby nemohl nezapůsobit na mysl tisíců lidí, kteří se dostali do jeho blízkosti během jedenácti let jeho pontifikátu, nemluvě o těch, kdo zakoušeli neutuchající lásku a laskavou oddanost prostého vesnického kaplana v Tombolu a faráře v Salzanu, či těch, kdo ho důvěrně poznali, když pracoval uprostřed nich jako kancléř v Trevisu, biskup v Mantově a kardinál patriarcha v Benátkách.⁽¹⁾

K tomu dodejme jeho otcovský zájem o každý případ těžkosti či utrpení, s nímž se seznámil, velkodušnou pomoc, jeho osvědčené rady, a to i v záležitostech, které se nezajímavým mohly jevit jako bezvýznamné, a materiální pomoc i velkorysou podporu, kterou uštědřoval veřejně či soukromě s krajní delikátností vzhledem k citění těch, kterým přispíval, a snadno pochopíme, proč „dobrota“ Pia X. nebude nikdy zapomenuta a proč se tak mnozí spokojují s tím, že hovoří pouze o tomto zřetelném rysu jeho osobnosti, jenž tak pravdivě odrážel lásku božského Mistra.

Představovat si však, že tento přitažlivý charakteristický rys Pia X. vyjadřuje jeho celého a že zcela shrnuje jeho dary a schopnosti, by bylo naprostým nepochopením a nic by nebylo vzdálenější pravdě. Spolu s touto „dobrotou“ proniknu-

tu něžností jeho otcovského srdce v něm zároveň byla nezdolná pevnost charakteru a energická vůle, kterou musí dosvědčit všichni, kdo ho skutečně znali, ale jež nejednou překvapila, nebo dokonce vylékala ty, kteří pouze zakoušeli stálé důkazy jeho obvyklé mírnosti a diskrétnosti.

Držel sám sebe pod úplnou sebekontrolou a potlačoval impulsy svého ohnivého charakteru. Byl náchylný k tomu, aby ustoupil v záležitostech, které nebyly podstatné, a vždy byl připraven uvažovat o názoru druhých a přijmout jej, pokud nebyl ve hře nějaký princip. Avšak slabost v něm nebyla žádná.

Když vyvstala ta či ona závažná otázka, v níž bylo zapotřebí vyhlásit a potvrdit práva a svobodu Církve, kde bylo nutné potvrdit a bránit čistotu a integritu katolické nauky, nebo kde bylo třeba udržet církevní kázeň proti

laxnosti a světskému vlivu, tehdy Pius X. dával najevo plnou sílu a energii svého charakteru a nebojácnou ráznost velkého vládce, uvědomujícího si odpovědnost svého posvátného úřadu a svých povinností, které pociťoval jako výzvu, aby byly splněny za jakoukoliv cenu. Tehdy bylo zcela marné, aby se někdo pokoušel zviklat jeho pevnost; každý pokus zstrašit ho hrozbami nebo přemluvit ho líbivými argumenty či dovolávat se pouhého citu byl nevyhnutelně odsouzen k zániku. Při těchto příležitostech, po dnech plných úzkostných myšlenek a po mnoha bezesných nocích, jsem ho viděl, jak pomalu sevřel své ruce, jak je, dokud byly takto pevně sevřeny, ponechal na stole, jak pak pozvedl svou hlavu s přísným

a nebojácným pohledem v očích, které byly jindy tak klidné a laskavé, a jak vyjádřil své definitivní rozhodnutí či vynesl svůj soud v několika dobře zvážených slovech. Tehdy bylo jasné, že už nebylo třeba říci něco jiného.

A aby se nemyslelo, že jsem snad přecenil tuto stránku charakteru Svatého otce a že mé hodnocení je citově předpojaté, nebude od věci odvolat se zde na svědectví jiných, kteří, i když byli bezpochyby mnohem méně v kontaktu s Piem X. než já, se nicméně nacházeli v pozici, jež jim umožňovala vytvořit si názor, který si zaslouží pozornost a jenž je založený na jejich osobním poznání a zkušenosti. Monsignore Baudrillart, člen Francouzské akademie a rektor Katolické univerzity v Paříži, píše v jednom článku v *Revue Pratique d'Apologétique* následující slova, která si zaslouží být ocitována ve své úplnosti:

„Jeho pohled, jeho slova, celé jeho bytí vyjadřovaly tři věci: dobrotu, pevnost, víru. Dobrotu samotného člověka; pevnost vůdce; víru křesťana, kněze, papeže, Božího muže. »Tu autem, o homo Dei.« (»Ty však, muži Boží.«) Toto zvolání apoštola (1 Tim 6,11) vystupovalo ze srdce do úst těm, kterým bylo dovoleno být v přítomnosti tohoto papeže. Jak jsme byli tehdy vzdáleni od lidského manévrování a politických pletek! Jak bylo jisté, že z jeho úst neuslyšíme nic jiného než slovo Boží! Věděli jsme, že v jeho přítomnosti bylo nemožné uchýlit se k sebemenšímu vykrucování či k diplomatické uhlazenosti! Věci bylo třeba říci zcela prostě tak, jak byly, a pak už jen čekat na jeho odpověď s pevným odhodláním, že podle svých nejlepších sil učiníme všechno, co řekne.

Někdy se jeho odpověď mohla zdát poněkud tvrdá! S jakou energií nám papež nařizoval, abychom vytrhali plevele z té části církve, kterou svěřil do naší péče! Divali jsme se na něho a v jeho smutných a laskavých očích, zářících ve své hloubce, ale zahalených stínem, jako bychom četli následující slova: »Já také trpím, trpím víc než vy, protože musím v každém směru zasahovat, abych potlačoval a bil, já otec, otec všech; ale to je povinnost mého úřadu, povinnost, od které nemo-

Římskokatolická farnost Lidečko Vás zve na **ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 13. prosince 2014 v kulturním domě v Lidečku**. Přednáší **P. PETR VRBACKÝ**, spirituál Teologického konviktu v Olomouci. Téma: **TĚŠIT SE JE NEJHEZČÍ...**

PROGRAM: 8.30 hod. – zahájení, modlitba radostného růžence • 9.00 hod. – I. přednáška, meditace • 10.30 hod. – II. přednáška, meditace • 11.30 hod. – modlitba růžence světla • 12.00 hod. – oběd, přestávka • 13.00 hod. – konference, odpovědi na dotazy • 13.45 hod. – III. přednáška, meditace • 15.00 hod. – adorace ve farním kostele, příležitost ke svátosti smíření • 16.00 hod. – mše svatá ve farním kostele, závěr duchovní obnovy. Všichni účastníci mají zajištěné občerstvení a oběd. **DO 7. PROSINCE 2014 ODEVZDEJTE NA FAŘE V LIDEČKU PŘIHLÁŠKU** s režijním poplatkem 150 Kč, studenti 80 Kč. **MŮŽETE SE ZÁVAZNĚ PŘIHLÁSIT** i na e-mail faralidecko@seznam.cz nebo na telefon **731 621 105**. Poplatek pak zaplatíte na místě. Vezměte si Písmo svaté NZ a sešit na poznámky. Při obnově bude prodej duchovní literatury.

Zpovědní tajemství nepřipouští výjimky

hu utéci; naléhá na mě nebezpečí církve, nebezpečí zvnějšku a ještě horší nebezpečí z jejího nitra; mám vůbec právo uvažovat o tom, že trpím?« ... Pius X. byl nejvíce nadpřirozený mezi lidmi; ono »Deus providetur« (Bůh se postará), které bylo vždy na jeho rtech, je vyjádřením jeho úplného náboženského a mravního bytí. A proto, když si byl jistý, že tato povinnost musí být splněna tím či oním způsobem, nevěnoval žádnou pozornost důsledkům a důvěřoval, že Bůh dokáže vytežit větší a trvalé dobro z menšího a pomíjejícího zla.

Měl jasné vidění toho, co je správné: jasné vidění, které žádná faleš nebo sofistika či přetvářka nemohly oklamat... Pokojně a s neochvějným klidem odhalil a odsoudil zlo, kdekoliv ho viděl; žádná úvaha ho nemohla ohnout... Pius X. se ukázal být velkým vládcem. Jeho jméno zůstane navždy spojeno s reorganizační soudů a kongregací římské kurie a s kodifikací kanonického práva, tímto kolosálním dílem tak brzy dokončeným, které vneslo jednoduhost, světlo, sílu a jednotu do vedení církve.

Žádný papež nebyl více reformátorem, více moderním než tento nebojácný odpůrce modernistických omylů. Věrný svému heslu se ujal toho, aby vše restauroval a obnovil v Ježíši Kristu.

Vlády se ho mohly obávat a stát se proti němu. On byl milován, něžně milován lidem, všemi dobrými a prostými věřícími, protože byl svatý, protože byl otec.“⁽²⁾

(Pokračování)

Z anglického originálu „Memories of Pope Pius X“ (London: Burns, Oates & Washburne, 1939) přeložil P. Štěpán M. Filip OP

⁽¹⁾ Zde kard. Merry del Val uvádí jednotlivé stupně církevní dráhy sv. Pia X. před jeho zvolením papežem: od kaplana ve vesnici Tombolo až po benátského patriarchu. [pozn. překl.]

⁽²⁾ *Revue Pratique d'Apologétique*, 15 Août-1 Septembre, 1914.

Více než 200 účastníků se zapsalo do kurzu věnovaného „Svátostné pečeti zpovědního tajemství a pastoračnímu soukromí“, který v první polovině listopadu organizovala Apoštolská penitenciárie. Její regent Mons. Kryštof Nykiel přiblížil kurz slovy:

„Téma zpovědního tajemství se úzce pojí k dění v současné době. Není novinkou, že v takzvané mediální kultuře jsou lidé přetěžováni přemírou informací, vystresováni nesčetnými zprávami, nebo jsou zkrátka unaveni, protože jsou každodenně uváděni do víru, který rozpitvává a staví na odív prožitky jiných lidí. Moderní člověk tedy potřebuje najít prostor, kde by mu někdo naslouchal, kde by mohl otevřít své svědomí a být si zároveň jistý ochranou a bezpečím. Co by mohlo být lepší než zpovědnice? Kdokoliv do ní vstupuje, může zakusit ozdravující a zklidňující účinek nepodmíněného Božího odpuštění. Zároveň má právo na absolutní jistotu, že to, co vyslovil v interním svátostném fóru, bude navždy zapečetěno, a to rovněž po jeho smrti.“

Myslíte si, že se v dnešní době vytrácí smysl pro hřích? A jaké to má důvody?

„Skutečně, zejména mezi mladými lidmi se smysl pro hřích stále umenšuje. Základní příčinou této ztráty je podle mého soudu vyloučení Boha z moderního kulturního horizontu. Mnozí lidé již Boha nestaví do středu svého života. Neuznávají primát, který mu náleží. Vše je přípustné a povolené, jedinou pravdou se stává »osobní názor«. A tato obtíž moderního člověka uzнат hřích a odpuštění také v základech objasňuje nesnáze křesťanské zpovědní praxe. My, kteří sloužíme u tohoto tribunálu milosrdenství a milosti, jsme velice vděční Svatému otci Františkovi za jeho četné promluvy a povzbuzení, kterými se obrací na věřící. Vyzývá je, aby nikdy nepochybovali o pravdě, že Boží milosrdenství převyšuje každý hřích, a přicházeli s důvěrou do zpovědnice.“

Od které doby církev přisoudila tuto zvláštní důležitost svátostnému zpovědnímu tajemství?

„Prakticky odjakživa. Církev již od samých počátků kladla mimořádný důraz na soukromý ráz, kterým se mělo vyznačovat setkání věřícího s knězem udělujícím svátost pokání. Ale až čtvrtý lateránský koncil roku

1215 stvrdil jeho morální a právní závazek jako univerzální církevní zákon a stanovil přísné tresty pro kněze, kteří by jej porušili. Současné církevní právo tvrdí, že »svátostné zpovědní tajemství je neporušitelné, proto nesmí zpovědník nic vyzradit na kajícího ani slovem, ani žádným jiným způsobem a ze žádného důvodu« (kán. 983). Tento princip naprosté neporušitelnosti svátostné pečeti má chránit posvátnost samotné svátosti a dobré jméno kajícího. Je nutné připomenout, že zpovědní tajemství je zásadní a charakteristickou podmínkou svátosti pokání. Odkrývá a vyjevuje totiž božský ráz této svátosti, která ze své povahy musí být důsledně diskrétní, a nikoli veřejná.“

Očekáváte, že toto sympozium bude mít kladný dopad na pastorační praxi zpovědníků?

„Jistě, budou pozornější k uchování zpovědního tajemství, i za cenu života, jako se to stalo sv. Janu Nepomuckému. Raději přijal smrt utonutím, než aby porušil zpovědní tajemství. Církev natolik žárlivě strážila tuto svátostnou pečeť, že ji nezlomí ani kajícího smrt. Zákon zpovědní pečeti nepřipouští výjimky. Žádný zpovědník od něj nemůže být zproštěn, i kdyby chtěl odhalením obsahu nějaké zpovědi zabránit vážnému a bezprostřednímu zlu.“

Mohl byste - i z kanonického hlediska - upřesnit, jakou důležitost má zpověď při osobním a niterném setkání s Pánem?

„Pokřtění mají jistotu, že dosahují odpuštění od Boha výlučně tehdy, když přistupují ke svátosti smíření. Platný Kodex kanonického práva prohlašuje, že »jednotlivé a úplné vyznání a rozhrěšení tvoří jediný řádný způsob, kterým se s Bohem a s církví smiřuje křesťan, který si je vědom těžkého hříchu« (kán. 959-960). Papež František 19. února při generální audienci vyzdvihl tuto důležitost osobní zpovědi: »Nestačí žádat o odpuštění Pána ve vlastní mysli a vlastním srdci, ale je nezbytné pokorně a s důvěrou vyznat vlastní hříchy služebníkovu církve.« Když kající vstupuje do zpovědnice, reálně se přibližuje k Otcově lásce, vstupuje do milosrdného srdce Boha, který jediný je schopen uzdravit rány duše, odejmout hřích, který brání přátelství s Ním,“ uzavírá Mons. Kryštof Nykiel.

Podle www.radiovaticana.cz, 13. 11. 2014

Pondělí 1. 12. 2014: 6:05 Vatican magazine (785. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalách **6:55** Pro vita mundi (103. díl): Drahomír Budinská II. **7:25** BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl) **7:40** Přejeme si... **7:55** Charita ve středu (8. díl) **9:00** Dům nejen ze skla (9. díl) **10:05** V posteli POD NEBESY V. (7. díl) **10:55** Návrat **11:05** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **11:25** Mikroregion Východní Slovácko: Suchá Loz **11:40** Sedmihlásky **11:45** Mašinky (11. díl): O smřeče a panu železničáři Mrázkoví – 2. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Adventní koncert smíšeného sboru Marika Singers [P] **13:50** Vatican magazine (785. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:20** Sněžka **14:35** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnici **15:00** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner – Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě [P] **16:25** V souvislostech (74. díl) **16:45** Krasohled (10. díl) [L] **17:10** Děti Tsunami **17:25** Ars Vaticana (1. díl) **17:35** Terra Santa News: 26. 11. 2014 **18:00** Salesiánský magazín **18:15** Institut Bearzi v Udine **18:25** Sedmihlásky **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! [P] **18:35** Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **19:15** Na koberečku [P] **19:25** Přejeme si... **19:40** Zprávy z Věčného města: 1. 12. 2014 [P] **20:00** Cena Celestýna Opitze [L] **21:40** Klapka s ... (92. díl) [P] **22:40** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) **23:40** Vatican magazine (785. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:15** Kulatý stůl: Národní eucharistický kongres.

Úterý 2. 12. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 1. 12. 2014 **6:15** Píseň o Františkovi z Assisi **7:35** Institut Bearzi v Udine **7:45** Outdoor Films s Miroslavem Náplavou **9:20** Harfa Noemova (26. díl) **9:45** Zprávy z Věčného města: 1. 12. 2014 **10:00** Vatican magazine (785. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) **11:30** Čiernobiely svet **11:40** Sedmihlásky **11:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Ars Vaticana (1. díl) **12:25** Platinové písničky (75. díl): Dechovka **12:55** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce **13:15** Credo – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten **13:40** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalách **14:00** Semena víry **14:25** Kulatý stůl: Národní eucharistický kongres **16:00** Přejeme si... **16:15** BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl) **16:30** Abraháмова cesta **16:40** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **17:20** Cirkus Noeland (19. díl) **17:50** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety [P] **17:55** Sedmihlásky **18:00** Muzikanti, hrajte (5. díl) [L] **19:25** Budu pomáhat: Pobytové rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s. **19:35** Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2014 [P] **20:00** Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **21:05** Magazín festivalu outdoorových filmů 2014 (4. díl) [P] **21:25** Sněžka **21:40** Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2014 **22:00** P. S. **22:10** Zprávy z Věčného města: 1. 12. 2014 **22:20** Přejeme si... **22:35** Krůček po krůčku **23:05** Terra Santa News: 26. 11. 2014 **23:30** Krásné slovo otce Špidlíka (5. díl).

Středa 3. 12. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2014 **6:20** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner – Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **7:45** Ars Vaticana (1. díl) **7:55** Píseň svobody – Bakhita **8:25** Zprávy z Věčného města: 1. 12. 2014 **8:40** Budu pomáhat: Pobytové rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s.

8:50 Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **10:00** Generální audience [L] **11:20** Magazín festivalu outdoorových filmů 2014 (4. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Klapka s ... (92. díl) **13:50** Na pořadu rodina – Prožívání církevního roku se staršími dětmi **14:55** Harfa Noemova (26. díl) **15:20** Na koberečku **15:30** Institut Bearzi v Udine **15:40** Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2014 **16:00** Salesiánský magazín **16:15** Letohrad – Muzeum řemesel **16:35** Krasohled (10. díl) **17:00** GOODwillBOY V. (7. díl) **17:55** Vatican magazine (785. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:25** Zprávy z Věčného města: 1. 12. 2014 **18:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně [P] **18:40** Sedmihlásky **18:45** Vydržet a nepadnout **19:15** Terra Santa News: 3. 12. 2014 [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** BET LECHEM – vnitřní domov (28. díl): sestra Remigie Anna Češíková, boromejka **21:20** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (2. část) [P] **22:30** Generální audience Svatého otce [P] **23:00** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnici **23:30** Píseň o Františkovi z Assisi **0:45** Škola křesťanského života a evangelizace.

Čtvrtek 4. 12. 2014: 6:05 Sněžka **6:20** Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **7:00** Abraháмова cesta **7:10** Platinové písničky (75. díl): Dechovka **7:40** Terra Santa News: 3. 12. 2014 **8:00** Semena víry **8:30** Charita ve středu (8. díl) **9:30** Krůček po krůčku **10:00** Kulatý stůl: Národní eucharistický kongres **11:30** Přejeme si... **11:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Píseň o Františkovi z Assisi **13:35** Generální audience Svatého otce **14:05** Klapka s ... (92. díl) **15:05** Cirkus Noeland (19. díl) **15:35** Píseň svobody – Bakhita **16:10** Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2014 **16:25** Ars Vaticana (2. díl) **16:35** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalách **16:55** GOODwillBOY V. (7. díl) **17:50** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světél [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** Plnou parou do srdce Beskyd **19:15** Budu pomáhat: Občanské sdružení Prozas **19:25** Poslední deň v úrade **19:35** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2014 [P] **20:00** Jak potkávat svět [L] **21:25** Putování po evropských kláštěrech: Klášter benediktinek v Provenči, Francie **22:05** P. S. **22:15** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2014 **22:30** Harfa Noemova (26. díl) **23:00** Krasohled (10. díl) **23:25** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2014 **23:45** Outdoor Films s Miroslavem Náplavou.

Pátek 5. 12. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2014 **6:20** Krasohled (10. díl) **6:45** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnici **7:10** Cesta k andělům (87. díl): Pavel Štěpánek – hispanista a historik umění – I. díl. **8:00** Hudební magazín Mezi pražci **8:40** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (2. část) **9:40** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světél **9:45** Na koberečku **9:55** Klapka s ... (92. díl) **11:00** Mše svatá s hnutím Stonožka: z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském Hradě [L] **12:40** Sedmihlásky **12:45** Ars Vaticana (2. díl) **12:55** Přejeme si... **13:10** Píseň svobody – Bakhita **13:45** Adventní koncert smíšeného sboru Marika Singers **14:50** Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **15:30** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2014 **15:50** Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **16:55** Se salesiány na

jihu Madagaskaru: FADY – po stopách náboženské tradice malgašského národa **17:05** Muzikanti, hrajte (5. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka [P] **18:35** Magazín festivalu outdoorových filmů 2014 (4. díl) **18:55** Putování po evropských kláštěrech: Klášter benediktinek v Provenči, Francie **19:30** Nikdy není pozdě **19:40** Zprávy z Věčného města: 5. 12. 2014 [P] **20:00** Noemova pošta: prosinec [L] **21:40** Na koberečku **21:55** Salesiánský magazín **22:10** Přejeme si... **22:30** Outdoor Films s Miroslavem Náplavou **0:05** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalách **0:25** GOODwillBOY V. (7. díl).

Sobota 6. 12. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 5. 12. 2014 **6:15** Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov **6:30** Dům nejen ze skla (9. díl) **7:30** BET LECHEM – vnitřní domov (28. díl): sestra Remigie Anna Češíková, boromejka **7:45** Harfa Noemova (26. díl) **8:10** Cirkus Noeland (19. díl) **8:40** Sedmihlásky **8:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka **8:50** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **9:35** GOODwillBOY V. (7. díl) **10:25** Krasohled (10. díl) **10:50** Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** P. S. [P] **12:20** Zprávy z Věčného města: 5. 12. 2014 **12:30** Přejeme si... **12:45** Abraháмова cesta **12:55** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2014 **13:10** Sněžka **13:30** Jak potkávat svět **14:55** Terra Santa News: 3. 12. 2014 **15:15** Splněný sen **15:25** Platinové písničky (75. díl): Dechovka **16:00** Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov **16:15** Krásné slovo otce Špidlíka (5. díl) **17:45** Návrat **18:00** Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti **18:25** Sedmihlásky **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále [P] **18:35** Respice finem **18:50** Hudební magazín Mezi pražci [P] **19:30** V souvislostech (75. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru [P] **20:40** Zachraňme kostely (7. díl): Manětín [P] **21:00** Magazín festivalu outdoorových filmů 2014 (4. díl) **21:20** Nikdy není pozdě **21:30** Píseň svobody – Bakhita **22:05** P. S. **22:15** Zprávy z Věčného města: 5. 12. 2014 **22:30** Budu pomáhat: Občanské sdružení Prozas **22:40** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner – Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **0:05** Adventní koncert smíšeného sboru Marika Singers.

Neděle 7. 12. 2014: 6:15 Semena víry **6:40** Ars Vaticana (2. díl) **6:55** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále **7:00** Jak potkávat svět **8:20** Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **9:00** Píseň svobody – Bakhita **9:30** Abraháмова cesta **9:40** Organ v nebi **10:10** Zprávy z Věčného města: 5. 12. 2014 **10:30** Mše svatá z kostela Neposkvrněného početí Panny Marie z Ostravě-Prívroze [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:15** V souvislostech (75. díl) **12:35** Buon giorno s Františkem [L] **13:35** Platinové písničky (76. díl): Dechovka **14:05** Hlubinami vesmíru **14:45** Budu pomáhat: Občanské sdružení Prozas **14:55** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (2. část) **16:00** Zpravodajský souhrn týdne [P] **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Cirkus Noeland (19. díl) **17:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta **17:35** GOODwillBOY V. (7. díl) **18:30** Magazín festivalu outdoorových filmů 2014 (4. díl) **18:50** Zprávy z Věčného města: 5. 12. 2014 **19:00** Vatican magazine (786. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Podepsáno srdcem: Přímý přenos benefičního koncertu z Prahy z Divadla na Vinohradech [L] **22:10** V souvislostech (75. díl) **22:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **22:40** Ars Vaticana (2. díl) **22:55** Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **0:05** Zpravodajský souhrn týdne.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mší svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o své lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA PROSINEC 2014

Všeobecný: Aby narození Vykupitele přineslo pokoj a naději všem lidem dobré vůle.

Misijní: Za rodiče, aby byli autentickými evangelizátory, kteří svým dětem předávají drahocenný dar víry.

Národní: Abychom v síle Ducha Svatého rozpoznávali, na čem záleží, a byli ryzí a bez úhony pro den Kristův (srov. Flp 1,10).

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA s P. Mgr. Janem Doležalem, vikářem z Písku • Klokoty, sobota 13. prosince 2014

Program: 14.30 promluva v Emauzích • 16.00–17.00 svátost smíření (Emauzy a kostel) • 16.30 růženec v kostele • 17.00 mše svatá. • Srdečně zvou ŘKF Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

ADVENTNÍ KONCERT na Klokotech • neděle 14. 12. 2014

v 15 hodin – písně adventní a mariánské v podání Komorního pěveckého sboru ZUŠ O. Nedbala pod vedením Heleny Boučkové. Srdečně zve ŘKF Tábor-Klokoty.

Zveme Vás na POCHOD ODVAHA K ŽIVOTU v Olomouci

15. prosince 2014. Vycházíme v 16.30 hodin z Biskupského náměstí (od vchodu do Arcibiskupského paláce), jdeme přes náměstí Republiky, Denisovu třídu, ulici Ostružnickou, Pavelčákovou, třídu Svobody a Riegrovu ulici na Horní náměstí se zakončením u sloupu Nejsvětější Trojice. Prosíme účastníky, aby si přinesli svíčky. **Kontakt:** Daniel Zouhar, kkfzouhar@yahoo.com.

Česká křesťanská akademie a OREL jednota Slavkov Váš

srdečně zvou na přednášku **ŽIVOTNÍ OSUDY A TVORBA FRANTIŠKÁNA ČESKÉ POEZIE BOHUSLAVA REYNKA**. Přednáší: PhDr. Lukáš Průša, Ph.D. (Ostrava). **Kdy:** Pátek 12. 12. 2014 v 19 hodin. **Kde:** Orlovna Slavkov u Opavy (areál fary).

PUZZLE BETLÉMA 260 – 920 DÍLŮ, 150 – 400 Kč

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-

město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč

• tel. 568 840 522, SMS 728 133 220

• www.mujweb.cz/trebitmartin.

Liturgická čtení

Neděle 30. 11. – 1. neděle adventní

1. čt.: Iz 63,16b–17.19b; 64,2b–7
Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19
Odp.: 4 (Bože, obnov nás, budeme spaseni.)

2. čt.: 1 Kor 1,3–9

Ev.: Mk 13,33–37

*Slovo na den: **Bděte, protože nevíte, kdy přijde Pán!***

Pondělí 1. 12 – nez. pam.

sv. Edmunda Kampiána

1. čt.: Iz 2,1–5

Ž 122(121),1–2.3–4a.(4b–5.6–7)8–9

Odp.: srov. 1 (Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.)

Ev.: Mt 8,5–11

*Slovo na den: **Bude uzdraven.***

Úterý 2. 12. – ferie

1. čt.: Iz 11,1–10

Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17

Odp.: srov. 7 (V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.)

Ev.: Lk 10,21–24

*Slovo na den: **Maličkým!***

Středa 3. 12. – památka

sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 25,6–10a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 6cd (Přebývat smím v domě Hospodinově na dlouhé, předlouhé časy.)

Ev.: Mt 15,29–37

*Slovo na den: **Aby nezemdleli na cestě.***

Čtvrtek 4. 12 – nez. pam. sv. Jana Damáského

1. čt.: Iz 26,1–6

Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a

Odp.: 26a (Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu.)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 7,21.24–27

*Slovo na den: **Kdo nejedná, postavil dům na písku.***

Pátek 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 29,17–24

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (Hospodin je mé světlo a má spása.)

Ev.: Mt 9,27–31

*Slovo na den: **Věříte, že mám takovou moc?***

Sobota 6. 12. – nez. pam.

sv. Mikuláše (v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)

1. čt.: Iz 30,19–21.23–26

Ž 147(146),1–2.3–4.5–6

Odp.: Iz 30,18 (Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina.)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 9,35–10,1.5–8

*Slovo na den: **Bylo mu jich líto.***

BREVIÁŘ PRO LAIKY

29. LISTOPADU – 6. PROSINCE 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 11.		PO 1. 12.		ÚT 2. 12.		ST 3. 12.		ČT 4. 12.		PÁ 5. 12.		SO 6. 12.	
Antifona	42	40	42	40	42	40	1722	1941	42	40	42	40	42	40
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	42	40	42	40	1723	1941	42	40	42	40	42	40
Antifony	46	44	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	46	45	50	49	54	52	1724	1942	60	59	63	63	66	67
Antifona k Zach. kantiku	47	45	1601	1814	54	53	1724	1943	690	59	64	63	66	67
Prosby	47	45	51	49	54	53	1724	1943	60	60	64	63	67	67
Závěrečná modlitba	48	46	1601	1814	55	53	1602	1815	1603	1816	64	64	1603	1816
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	48	46	52	50	55	54	58	57	61	60	64	64	67	68
Závěrečná modlitba	48	46	51	50	55	53	58	57	61	60	64	64	67	68
Nešpory:														
	SO 29. 11.													
Hymnus	41	39	41	39	41	39	41	39	1727	1946	41	39	41	39
Antifony	45	43	49	47	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	45	43	49	47	53	51	56	55	1730	1949	62	62	65	65
Ant. ke kant. P. M.	45(B)	43(B)	49	48	1602	1815	56	55	1731	1950	62	62	65	66
Prosby	46	44	50	48	53	52	56	55	1731	1950	63	62	66	66
Záv. modlitba	48	46	48	46	1601	1814	55	53	1602	1815	1603	1816	64	64
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

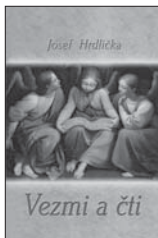
NOVINKY MCM s. r. o.

VEZMI A ČTI • DUCHOVNÍ ROZMĚR SLUŽBY LEKTORA

Mons. Josef Hrdlička

V letech 2003–2005 a 2011–2014 byly v Arcidiecézi olomoucké realizovány vzdělávací kurzy pro lektory Božího slova v rámci všech děkanátů. Tato knižka obsahuje řadu zamyšlení nad jedním z témat kurzů: Duchovní rozměr služby lektora. Je to jedinečná pastorační pomůcka, kterou by měl znát každý lektor, aby Boží slovo jím přednášené co neúčinněji zasáhlo posluchače. Především však si musí být vědom, že se svojí službou stává mluvčím samého Boha. Posluchač snadno pozná, zda lektor sám ví, co čte, zda se na svůj úkol připravil, zda je textem sám osloven a odpovědně zaujat.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 95x142 mm, 46 stran, 37 Kč*

PER • PŘÍBĚH JEDNOHO CHLAPCE *Klemens Tillmann*

Dobrodružný příběh dospívajícího německého chlapce, který pro trvalé neshody s přísným otcem prchá z domova. Nepozorován se uchyluje do podpalubí obchodní lodi obstarávající výměnu zboží mezi západoevropskými přístavy německými a španělskými. Po jednodenní plavbě vystupuje z úkrytu v podpalubí, je přijat kapitánem lodi i posádkou a pověřen službou. Při první noční hlídce se stane svědkem tajemné aktivity ně-

kterých námořníků (krádež dynamitu). Postupně spolu s dalšími účastníky plavby odhalí záměry anarchistické skupiny a zachrání životy španělských mnichů a jejich klášter. Zároveň se rozhodne pro křesťanské zaměření svého života a pošle svým opuštěným rodičům dopis s informací o svém pobytu. Děj se odehrává přibližně v 1. třetině 20. století.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání
Brož., A5, 56 stran, 59 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NEBE V MÉ DUŠI • EXERCICIE S ALŽBĚTOU OD TROJICE

*Conrad de Meester • Z francouzštiny přeložil Immanuel
Mariae • Revize překladu sestra M. Milada od Spasitele světa
a Pavel Mareš • Redakce Tereza Hubáčková*

Stopa karmelitky bl. Alžběty od Trojice (1880–1906) v křesťanské mystice je nepřehlédnutelná. Sešit jejích posledních rekollekcí patří k vrcholům současné křesťanské literatury a knižka *Nebe v mé duši* se snaží zpřístupnit jejich hloubku všem duchovním hledačům. Kontemplativní modlitba a usebranost nepatří jen do kláštera. „Mít nebe v duši“ neboli přebývat vírou v Boží přítomnosti je možné kdykoli a kdekoli. Blahoslavená Alžběta nás jemně uvádí do tohoto zácného, ale přítom životodárného umění života z víry.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 132x190 mm, 144 stran, 159 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.